

Sygn. akt II Cz 401/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Grzesik
Sędziowie:	SO Wiesława Buczek - Markowska SO Sławomir Krajewski (spr.)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 marca 2015 roku w S.

sprawy z wniosku J. J. i U. J.

z udziałem (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zawiązanie do próby ugodowej

na skutek zażalenia wzywającego na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 15 kwietnia 2014 roku, sygn. akt I Co 438/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

U. J. i J. J. złożyli wniosek o zawiązanie do próby ugodowej, wskazując jako wezwanego (...) Bank (...) S.A. w W..

Pismem z dnia 3 kwietnia 2014 r. uczestnik (...) Bank (...) S.A. wniósł o przekazanie sprawy według właściwości do dalszego prowadzenia Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Mokotowa.

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2014 roku uznał się niewłaściwym miejscowo w sprawie i zgodnie z właściwością miejscową przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Mokotowa w W..

W uzasadnieniu wskazał, że w niniejszej sprawie wnioskodawcy złożyli wniosek o zawiązanie do próby ugodowej, a wedle art. 185 § 1 kpc o zawiązanie do próby ugodowej - bez względu na właściwość rzeczową - można zwrócić się do sądu rejonowego ogólnie właściwego dla przeciwnika, przy czym zgodnie z przepisami o właściwości miejscowej ogólnej, jest to sąd właściwy dla siedziby przeciwnika.

Biorąc za podstawę art. 200 § 1 kpc, Sąd Rejonowy stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę sądowi właściwemu.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł wnioskodawca i wniósł o jego zmianę, poprzez pozostawienie miejsca i czasu rozpoznania sprawy zgodnie z zawiadomieniem z dnia 21 marca 2014 roku (tj. Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, dnia 9 czerwca 2014 roku).

Skarżący wskazał, że do rozprawy wyznaczonej na dzień 9 czerwca 2014 roku już się przygotował, zaprosił wiele osób, które będą obserwatorami tego postępowania. Ponadto wnioskodawców nie stać finansowo na prowadzenie sprawy poza S., a także utrudniony będzie kontakt ze wszystkimi pokrzywdzonymi, których powołają w sprawie jako świadków. Spowoduje to po ich stronie duże utrudnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego właściwość sądu, normowana w art. 185 § 1 kpc, także w zakresie właściwości miejscowej, ma charakter właściwości wyłącznej, co powoduje, że naruszenie tej reguły (właściwości) musi skutkować przekazaniu sprawy sądowi właściwemu zgodnie z tym przepisem (art. 200 § 1 kpc).

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę stoi na stanowisku, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej i postępowanie nim wywołane, nie jest równoznaczne i tożsame z wytoczeniem powództwa. Nie można, tu w szczególności rozszerzając interpretować okoliczności, że zarówno pozew jak i ww. wniosek, stanowią czynności przed sądem, przedsiębrane bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia, w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 kpc, a tym samym skutkują przerwą biegu przedawnienia.

Zwrócić także należy uwagę, że w uzasadnieniu uchwały z dnia 28 kwietnia 2010 roku (III CZP 10/10) Sąd Najwyższy w pełni przekonywająco stwierdził, że postępowanie pojednawcze jest samodzielne strukturalnie i funkcjonalnie. Co więcej wszczęcie postępowania pojednawczego jest we wszystkich aspektach dobrowolne i w żadnym wypadku nie wiedzie do "rozpatrzenia sprawy" w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, sam zaś zwrot wniosku nie niesie dla strony jakichkolwiek ujemnych konsekwencji polegających na ograniczeniu lub odjęciu prawa do sądu, nawet przy uwzględnieniu stanowiska, iż zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg przedawnienia.

Z powyższych względów nie jest możliwe do podzielenia zapatrywanie, iż użyty w treści art. 185 § 1 kpc, zwrot „może” daje wzywającemu pełną swobodę w zakresie wyboru sądu właściwego do złożenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej. Unormowanie art. 185 § 1 kpc, jednoznacznie wskazuje, że właściwym do przeprowadzenia postępowania pojednawczego jest zawsze sąd rejonowy, natomiast w odniesieniu do właściwości miejscowej sąd ogólnie właściwy dla przeciwnika (art. 27 - 30 kpc). W okolicznościach sprawy oznacza to zastosowanie art. 30 kpc, zgodnie z którym powództwo przeciwko osobie prawnej, lub innemu podmiotowi nie będącemu osobą fizyczną wytacza się według miejsca jej siedziby.

Mając na uwadze wszystko powyższe, na podstawie art. 385 kpc, w zw. z art. 397 § 2 kpc, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Zarządzenia:

- odnotować, zakreślić,
- odpisy postanowienia doręczyć stronom,
- zwrócić akta sprawy SR.